

személyesen is megtapasztalom, hogy a felvidéki magyarok hogyan vívják meg mindennapi harcaikat identitásuk megőrzéséért.

Amikor megtudtam, hogy Léván leszek ösztöndíjas, olyan programokat kezdtem tervezni, amelyek révén elősegíthetem, erősíthetem a lévai és a Léva környéki magyarok magyarságtudatának, identitásának megőrzését, és amelyek révén jobban megismerik a magyar néphagyományokat, a magyar népszokásokat. A munkámmal eredményesen kívántam hozzájárulni a Reviczky Társulás és a Czeglédi Péter Református Gimnázium közösségépítő tevékenységéhez. Az eddigi visszajelzések alapján úgy gondolom, hogy ezt sikerült, sikerül is megvalósítanom.

Nagy szeretettel fogadtak, mikor megérkeztem, segítettek a beilleszkedésben. A munkám során azt tapasztaltam, hogy kíváncsiak a javaslataimra, illetve teret engednek ezek megvalósítására is. Mindehhez minden segítséget, biztatást megkapok mindkét fogadószervezetem, illetve mentorom részéről. Léván sajnos még hatványozottabban érződnek a felvidéki magyarság problémái, a kis iskolák bezárástól való fenyegetettség, a magyar iskolákban, óvodákban a csökkenő gyereklétszám. Az anyanyelvi órák számának drasztikus csökkentése is súlyosan érinti a lévai magyar iskolákat. Sajnos Léván egyre fogy a magyarság, ezért az itt-tartózkodásom alatt igyekszem minden magyar szervezettel felvenni a kapcsolatot és erősíteni őket. A lévai magyar közösség összetartó, komoly erőfeszítést tesz azért, hogy a magyar hagyományok és kulturális értékek ne vesszenek feledésbe. Elégtétel számomra, hogy munkámmal segíthetem őket.

Itt tapasztaltam meg, hogy a határon kívüli magyarok intenzívebben élik meg magyarságukat, mint az anyaországbeliek. Nekünk természetes a nyelvhasználat, az, hogy magyarul szabadon élhetünk, beszélhetünk, hogy magyar iskolába járhatunk. Nekik mindezért keményen meg kell küzdeniük. Épp ezért a kitartásuk, hozzáállásuk példaértékű számomra. A személyes élmények hatására, a közös munka során sok minden átértékelődött bennem is.

Különösen megrendítő élmény volt számomra, amikor Léván az aradi vértanúkra emlékezve a megemlékezés végén közösen elénekeltük a magyar Himnuszot. Először láttam felöltött, már életük javát leélt embereket, akik sírtak a Himnuszunk éneklése alatt.

AZ IKE KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ EREJE

■ Ikések, mondják ránk, és valljuk magunkról. És ebben a szóban benne van minden. Az együtt átélt élmények, az itt szerzett barátok, ismerősök, kapcsolatok, tudás, tapasztalat, munka, önkéntesség, szolgálat, áldás. Benne van egy egész világ. És merem remélni, hogy ez a kijelentés univerzálisan vonatkozik minden olyan egyénre, aki benne volt, van és lesz valaha az IKE tevékenységében, és ugyanúgy arra a közösségre, ami az a harminc teológiai hallgató között létrejött 1921. február 28-án, mint arra, ami a mai erdélyi fiatalok között létrejön alkalomról alkalomra.

P. Balogh Katalin meghatározásában „a közösség normarendszerének értékrendje, tartalmi meghatározója mind a társadalom, mind az egyén számára konstruktív, pozitív hatású, az egyén és közösség között állandó, tevékeny kapcsolat realizálódik, mely a személyiség kibontakozásának, harmonikus fejlődésének optimális feltétele.” (P. Balogh Katalin: *A közösség pszichológiája*. In: Fejlődés- és pedagógiai pszichológia. Szerk. Salamon Jenő. Kossuth Könyvkiadó, Bp., 1978.) Továbbá három ismérvet sorol fel, amelyek egy-egy közösségre jellemzőek. Arra a kérdésre, hogy van-e az IKE-nek közösségépítő ereje, kategorikusan kijelentem: igen! Ezekből az attribútumokból kiindulva szeretném körbejárni az IKE-közösséget.

1. „A közösség normarendszere, értékrendje mindig pozitív. Ennek következtében a közösség minden tagjára pozitív hatást gyakorol, nem állja útját az egyéni képességek kibontakozásának, sőt, segíti azt.” (I. m.) A Párizsi Alap szerint, amelyet az 1855-ös világkonferencián fogadtak el, minden ikés közös vonása és egyben missziója is Jézus Krisztus követése és az Ő országának terjesztése a fiatalok között. Erre az értékrendre épül fel minden más. A keresztyén értékrendeket valló fiatal így nem marad egvedül, hiszen olyan helyre kapcsolódhat be, ahol társai is hasonló értékekben hisznek, ugyanazokat az elveket vallják. Ugyanakkor ez a hit nem tétlen, hanem mindig cselekvésre készített. Innen az IKE önkéntes vonása. És sokszínűsége is. Hiszen mindenki jól körülhatárolt tulajdonságokkal rendelkezik, vannak pl. vezető típusúak, végrehajtók, kreatívak, pszichológusok, intézkedők, szorgosak stb. Ezek a jellemvonások leginkább egy-egy rendezvény szervezése kapcsán kerülnek fel-

színre, a közösség szépsége pedig épp az, hogy mindezt integrálni tudja, és mindenkit a neki legjobb pozícióra állít, ezáltal bátorítva a további cselekvésre, munkálkodásra.

2. „A közösség tartalmas, gazdag tevékenységrepertoárral rendelkezik, s ezeket a tevékenységeket nemes, értékes célok, feladatok vezérlik. A közösség minden tagja vállalhat, választhat olyan tevékenységet, ami egyéni ambícióinak, érdeklődésének, képességeinek megfelelő.” (I. m.) Egy közösség összekovácsolása akkor a legkönnyebb, ha alkalom van sokszor találkozni, együtt lenni, dolgozni, tevékenykedni. Az IKE-nek pedig bőven van rendezvénye, ahol alkalmat ad a fiataloknak egymásra és közösségre találni. Ilyen rendezvények a nyári táborok, a *Válts Irányt!* IKE Fesztivál, a Várom az Urat Adventi Keresztyén Zenefesztivál, a *Bibliaismereti Vetélkedő*, az *Önkéntes Gála*, a *Munkatárs- és vezetőképző*, továbbá a különböző egyházmegyékből szerzett önálló események.

Számomra mindig a rendezvények előtti időszakok a legmeghatározóbbak, amikor az kíváncsol minket közösséggé, hogy egy akarattal munkálkodunk azon, hogy az eseményeket a lehető legjobbra szervezzük, hogy Istennek és embernek is tetsző legyen mindaz, amit mi elképzeltünk, megvalósítottunk. Elmondhatom, a laminálás, a szigszalagozás, ragasztgatás faricskálás remek lehetőség volt arra, hogy egymás között beszélgethessünk, megismerjük a mellettünk dolgozót, barátokká váljunk. Továbbá hiszem azt, hogy ezek az alkalmak remek közösségformáló lehetőséget jelentenek a résztvevők számára is, hiszen itt olyan emberekkel találkozhatnak, akik ugyanazokat vallják, mint ők, többé-kevésbé ugyanolyan hit-háttérrel rendelkeznek. Programjainkkal igyekszünk mindezt kihasználni, alkalmat adni a mélyebb megismerésre, pl. kiscsoportos beszélgetések, csoportos feladatok által stb. A közös célok és akarat hatalmas erővel bírnak. Egy-egy ikés rendezvény után garantáltan születnek újabb barátságok, és erősödnek meg régiak is ugyanakkor.

3. „A közösség vezetése demokratikus, az autonómiáig, az önirányításig jut el fejlődése folyamatában, önállóan tűz ki célokat, tervez, szervez, mozgósít, értékkel, perspektívát ad.” (I. m.) Idén 95 éves az IKE. Ilyenkor mindig visszatekintünk, nosztalgizálunk, elemzünk, mi volt jó, és mit kellene változtatni. Szabó T. Anna írja *Tizenkét szabad légzőgyakorlat* című versében „Nem vakhit kell: újraértelmezés.” Addig, amíg egy közösség ez az elv szerint tud tevékenykedni, akkor fog élni igazán. Én most ezt látom az IKE-ben. Hogy folyamatosan újraértelmezi önmagát, tevékenységeit, közösségét. Mondhatnánk persze, hogy egy ilyen múltú szervezet már bevett módszerek szerint kellene működjön, azonban pont ez a jó, hogy időről időre sikerül valami újat bevezetni, valami régiről lemondani, hiszen tudjuk, a 95 évvel ezelőtt élő fiatalnak nem ugyanaz volt az igénye, mint egy ma élőnek. Számomra a pár éve bevezetett új rendszer is azt bizonyítja, hogy az IKE élet- és döntésképes.

Az pedig, hogy a 2016-os nyár piros-fehér-zöld háromszöges eseményektől zsúfolt, mit sem bizonyít jobban, mint hogy van perspektíva, tenni akarás, vannak tervek, önkéntesek, lelkes emberek, célok, álmok. Van IKE, és van közösség, ami élteni, és amit éltetni kell. És ez igazi erő. És áldás is ugyanakkor.

Nagy Kinga

ŐRHELYEN

A Csíkszentdomokosi Ifjúsági Szervezetről

■ Albert Alfonz helyi tanácsos azzal keresett meg 2012 őszén, hogy községünket is kellene képviselje két fiatal a Csík Terület Ifjúsági Tanácsa homoródfürdői évértékelőjén, ahol minden település ifjúsági szervezete beszámol a programjáról. Szabó Ervin barátommal, aki a szervezet alelnöke lett, részt vettünk a találkozón, de úgy éreztük magunkat, mint Pilátus a Credóban, hiszen mi nem tartoztunk ifjúsági szervezethez, ilyen a községünkben már közel öt-hat éve nem működött. Az egykori tagok munkába álltak, családot alapítottak, nem volt, aki a szervezet élére álljon. Hallva a szomszédos települések fiataljainak a beszámolóit, megfogalmazódott bennünk is a gondolat, hogy jó lenne községünkben újrászervezni az ifjúsági életet.

Első alkalommal mintegy húszan gyűltünk össze. Elhatároztuk, hogy legközelebb mindenki hoz még két embert. Egy hét múlva, 2013. április 30-án –két fiatal helyi tanácsos, Albert Alfonz és Bara Zsolt jelenlétében – megalakult a Csíkszentdomokosi Ifjúsági Szervezet, megválasztottuk az elnököt, az alelnököt, a titkárt, akik majd koordinálják a folyamatos munkát.

Bár nem volt még alkalmam házat építeni, ahhoz tudom hasonlítani az azóta eltelt időszakot, hiszen az alapoktól kellett felépítenünk egy szervezetet. Elbeszélgettünk a régi tagokkal is, hogy ők hogyan működtek. De hamar rá kellett jönnünk, hogy pár év alatt az elvárások megváltoztak, új kihívások várnak ránk. Tizenheten elkezdtük az álmódózást, tervezgetést, hivatalos keretek nélkül... Akkor még nem volt jogilag bejegyzett egyesületünk.

Eleinte játéknak tűntek a gyűléseink, sokan megmosolyogták a csapatot, hogy elnök, alelnök, titkár, szervezeti tagok jegyzőkönyv mellett találkozgatnak, tervezgetnek, de mégis éreztük az első egy-két alkalom után, hogy nem játék, amire vállalkoztunk.

Gyorsan körvonalazódott, hogy „bemutatózó” rendezvényünk a gyermeknapra ünnepség lesz. Elkezdődött a tervezés, szervezés. Nagy öröm volt, hogy támogatási kérésünkre a helyi önkormányzat, az iskola és a vállalkozók pozitív választ adták, így gyermeknapon bemutatkozhattunk a községnek, magunkénak tudhattunk már egy rendezvényt, ahol közel száz gyerekekkel foglalkoztunk.

A kezdeti nehézségek ellenére gyorsan gyarapodott a csapat, szőttük az álmokat, szerveztük a programokat. Kezdetben székhely híján a helyi tanács dísztermében gyűltünk össze, olykor mi járultunk hozzá események szervezéséhez szüleink támogatásával. Közél egy év telt el, amíg a helyi közbirtokosság támogatásával jogilag is bejegyeztethettük szervezetünket. A közjegyző, a törvényszéki és pénzügyi alkalmazottak meglepődve nézték, hogy tizennyolc éves fiatalok jönnek iratokat aláírni, kérnek engedélyt egy egyesület bejegyzéséhez. A román bürokrácia egyetlen elemét sem ismertük addig, úgy kértünk „CAEN kódot”, hogy azt sem tudtuk, mi az, sőt zsebpénzünket összedobva vásároltunk pecsétet az egyesületnek. Tudatlanok voltunk, de elkötelezetten gyűjtöttük a papírokat, kerestük a könyvelőt, kezdtük vezetni hivatalos formában is az ügyvitelt. A bejegyzés után megnyílt előttünk a civil szféra, kezdtünk pályázatokat írni, adományokat gyűjteni programjainkhoz.

Fiatalok a közösségért

■ Ha a csíkszéki ifjúsági szervezeteket nézzük, akkor láthatjuk, hogy legtöbb településen a fiatalok szervezik a kulturális, közösségi életet, néptánc- és színjátszó csoportokat. Településünkön mi a közösségszervezés feladatát tűztük ki célul. A csupán fiataloknak szervezett programok mellett megszólítjuk programjainkkal a település minden lakóját.

Első közösségi rendezvényünk az adventi gyertyagyújtási ünnepségek szervezése volt. A négy adventi vasárnapon a település többi csoportjával – a nyugdíjasokkal, az egyházi kórusokkal, a kamillánus gyermekekkel, a házasság és családos csoporttal, az asszonycsoporttal – a fiatalok által készített szabadtéri adventi koszorú körül a község lakóival együtt hangolódunk a karácsonyra.

Három alkalommal szerveztünk használtruha-gyűjtést, ennek eredményét a gyulafehérvári Caritas továbbította a rászorulóknak. Az elmúlt év karácsonyán süteménygyűjtést szerveztünk a dr. Verestóy Attila Alapítvány közreműködésével, így 120 domokosi idős, egyedül élő embernek tettük szebbé a karácsonyát.

A helyi általános iskola tanulóinak helytörténeti vetélkedőt szerveztünk, amely során negyven diák végzett néprajzi gyűjtőmunkát, ismerkedett meg településünk történetével, szokásával. Szintén a helyi iskolásoknak a tavaly nyáron angol nyelvű kommunikációs táborot szerveztünk külföldi önkéntesek segítségével.

Két alkalommal tartottunk ifjúsági napot, mindkét évben a falunapok rendezvénysorozatához kapcsolódva, így az ünneppé nőtte ki magát. Idős és fiatal egyaránt talált magának megfelelő programot, színes kínálattal készültünk, volt főzőverseny, ügyességi és sportvetélkedő, szabadtéri koncert. A film- és játékestek is sok embert vonzanak. Jó látni, hogy a fiatalok kimozdulnak otthonról, élnek a lehetőségekkel, hogy közösségekben töltsenek egy-egy estét.

Saját programjaink mellett a helyi rendezvényeket munkánkkal segítjük. A lovasnapon a háttér munka a fiataloké, falunapokon és a kulturális műsorok alkalmával segítjük a helyi kultúrigazgató munkáját, hozzájárulunk az önkormányzat minden közösségi programjának a megvalósításához.

A szomszédos települések ifjúsági szervezeteinek programjain szintén részt veszünk, szoros kapcsolatot ápolunk Csík Terület Ifjúsági Tanácsával, a Felcsík Kistérségi Társulással, a csíkszéki ifjúsági szervezetekkel. Rendszeresen képviseljük szervezetünket a Csík Területi Ifjúsági Tanácsának programjain, részt veszünk a felcsíki gyermeknap szervezésében, a minden évben megrendezett felcsíki karitatív korcsolyázásban. Szintén minden évben részt veszünk a csíkdánfalvi Kürtőskalács-fesztiválon, a csíkszenttamási Parasztolimpián, a megyei ifjúsági napokon. Egyik magyarországi testvértelepülésünk jóvoltából tavaly részt vehettünk a budapesti Országházban tartott Márton Áron Emlékkonferencián.

Mindez csak izelítő mindabból, amiben tevékenykedünk, hiszen hétről hétre megkeresnek; itt is, ott is számítanak ránk. Havonta szervezünk valamilyen tevékenységet, folyama-

tosan ötletelünk, hogy újabb programokat találjunk ki, keressük, hogy mire van szüksége ma egy domokosi fiatalnak.

Őrhelyen

■ Községünk nagy szülöttje Isten szolgája Márton Áron püspök. Az ő emlékét ápolja a Márton Áron Múzeum, amelynek programjaiba szintén bekapcsolódtunk. A második, 2013-as Márton Áron-konferencia óta segítői, szervezői vagyunk a konferenciának, sőt a múlt évben már a fiatalok vállalták a munka oroszlánrészét a szervezéstől a lebonyolításig. 2014-ben, Márton Áron püspökké szentelésének 75. évfordulója alkalmából szerveztük az első önálló megemlékezésünket, amelyre nemcsak a település lakói, de udvarhelyszéki és háromszéki zárandokok is érkeztek. Annak a megemlékezésnek a végén ért meg bennünk a Márton Áron-i gondolat: „Akik őrhelyen állnak, éber figyelésre és megsokszorozott munkára vannak kötelezve.” Ezt magunkévá téve tevékenykedünk Márton Áron püspök emlékének ápolásában. Fontosnak tartjuk, hogy mi, a szülőfalu fiataljai is hozzájáruljunk Erdély szeretett püspökének boldoggá avatási ügyéhez. Mi őt ugyan személyesen nem ismerhettük, mégis felnézünk rá, hiszen a családban és iskolában már kiskorunk óta csipegettünk az örökségből. Úgy érezzük, őrhelyen állunk, így ennek tudatában munkálkodunk.

Sokan megjegyezték már, hogy „könnyű nektek, hiszen több mint ezer fiatallal dolgoztok”. Ha a számokat nézzük, akkor igazuk van azoknak, akik ezt mondják, ám nem ilyen egyértelmű a helyzet. Akárcsak a többi székelyföldi településre, Csíkszentdomokosra is jellemző a tömeges külföldi munkavállalás, így hozzávetőleg több mint ötszáz fiatal dolgozik a határon túl, akik évente néhány alkalommal hazajönnek, napokra vagy hetekre.

Szervezetünk jelenlegi tagsága 35 fő, többnyire középiskolások és egyetemisták. Legtöbb tagunk az elméleti líceumokból került ki. A végzősök többnyire tovább tanulnak, de van, aki már dolgozik. Olyan tagunk is van, aki külföldön dolgozik, de azokon a heteken, amikor itthon tartózkodik, fontosnak tartja, hogy kivegye a részét a munkából. A településhez képest kevésnek tűnhet ez a létszám, hiszen ez az összlakosság csupán 0,5 százaléka, mégis ez a harmincöt fiatal közel kétezer embert is tudott mozgatni egyes rendezvényeken.

Épp az a legfelelősebb, hogy a mai világban, amikor az elidegenedést és a fiatalok közéleti szerepvállalásának hiányát róják fel korosztályunknak, van községünkben 35 fiatal, akik szinte mindannyian tanulnak, emellett kevés szabadidejükből arra áldoznak, hogy másoknak programokat szervezzenek, a település életébe színt vigyenek, fontosnak tartják a közösségszervezést.

Minden civilszervezet legnagyobb gondja az anyagiak előteremtése, amely szervezetünkre is jellemző, de támogatók által mindig sikerül előteremtünk a szükséges hátteret a programjainkhoz. Munkánkat segíti a helyi önkormányzat és a közbirtokosság, amelyek nemcsak anyagilag, hanem emberileg is támogatnak minket. Élünk minden pályázati lehetőséggel, az elmúlt években sokat köszönhettünk a Communitas Alapítványnak és Hargita Megye Tanácsának.

Kezdetben nem is gondoltuk volna, mára az önkormányzat jóvoltából saját irodahelyiségünk is van, ahol lehetőségünk van találkozni, tervezni, az ügyvitelt végezni. Fontosnak tartjuk, hogy a sok munka mellett önmagunkra is szakítsunk időt: rendszeresen megünnepeljük a szervezet születésnapját, a nőnapot, év végén kiértékeljük a rendezvényeinket, legalább egy alkalommal csapatépítő képzési hétvégét tartunk, hogy erősödjünk és fejlődjünk. Minden tavasszal új tagokat toborzunk, akik minimum kilencedik osztályosok. Évközben bármikor csatlakozhatnak hozzánk tenni akaró fiatalok.

Nem vagyok borúlátó a jövőt illetően, hiszen minden évben érkeznek új emberek, akiknél biztos kézben lesz mindaz, amit a „veteránok” felépítettek. Épp ezzel a céllal, tudatosan szervezünk több programot a jelenlegi általános iskolásoknak, hogy a rendezvényeken résztvevőként érezzék a szervezet fontosságát, kapjanak kedvet ahhoz, hogy majd ők is csatlakozzanak, tevékenykedjenek a közösségért.

Az elmúlt három évben a Csíkszentdomokosi Ifjúsági Szervezet meghatározó jelentőségűvé vált a község jövője szempontjából. Annak ellenére, hogy az alapoktól kezdtük az „építkezést”, úgy gondoljuk, mára tető alá hoztunk, sőt étellel töltöttünk meg egy szervezetet, amelynek tagjai nem várják, hogy készen kapják a programokat, hogy valaki helyettük alakítsa a község életét, hanem kezükbe vették a közösségi élet szervezését, mertek álmodni, tenni akarásukkal kivívták a község lakóinak a megbecsülését. Nem nagyvagyással, nem hírnév szerzésért tevékenykedünk. Azt tesszük, ami mindannyiunk feladata: dolgozunk a közösségért. Megsokszorozott munkával. Elkötelezetten.

Bójte Csongor